

Marja Ruijterman

Niets meer te bewijzen

Er stond een vergadering gepland. Sandra, de manager was nieuw en het zou haar eerste bijeenkomst worden. Al een paar weken keek ze rond en noteerde wat haar opviel om zich goed in te werken.

Ze zou een PowerPointpresentatie geven met uitgebreide modellen. Ze bereidde zich terdege voor want ze wilde een goede indruk maken.

“Ik moet wel laten zien dat ik iets te vertellen heb.” dacht ze wat nerveus.

De eerste indruk is zo belangrijk en tot nu toe hebben ze me alleen maar zien rondlopen en nu komt het er op aan.

Ze maakte een afspraak met de schoonheidsspecialiste, de kapper, ging naar de sauna en deed haar mooiste mantelpakje aan. De dag van de meeting oefende ze nog even voor de spiegel voor de juiste blik en ging richting vergaderzaal. Het was een flinke afdeling en ze had er voor gekozen de stoelen in carrévorm te laten opstellen.

De mensen druppelden binnen en zochten naar een plek. Koffie en thee werd geschonken en daar begon ze: Ze nam een teug adem... heette de mensen welkom en vertelde precies wat ze ging doen. Exact zoals ze had geleerd op een presentatiecursus voor managers. Hier moet terrein bevochten worden.

Ze vertelde wat ze te vertellen had, legde het eerste model uit, háár visie en waar ze naar toe wilde met de afdeling. Ze was al een tijdje bezig toen het ineens tot haar doordrong dat een aantal mensen ongeïnteresseerd voor zich uit staarden. Eén van hen gaapte zelfs. Oei...foute boel.

Ze voelde het bloed naar haar hoofd stijgen. Ze kneep zenuwachtig in haar Wireless Presenter met Laser Pointer. Dat ding gaf nog enige houvast in haar klamme hand.

Ze sprak in het luchtledige en ze voelde haar mond bewegen, hoorde zichzelf maar wist niet waar ze het over had. Pure paniek.

Op dat moment zei ze in zichzelf: “Stop! Adem uit en ga zitten! Het was even ongemakkelijk stil. De mensen keken haar verbaasd aan. “Het spijt me, dit gaat helemaal fout. Dit werkt zo niet, ik doe het over. Laten we eerst een kop koffie nemen en dan gaan we verder... ik ken jullie niet. Heb jullie voorbij zien komen, we zijn aan elkaar voorgesteld en maakten af en toe een praatje. Ik wil jullie graag

beter leren kennen en ik zal iets over mezelf vertellen. Wat vinden jullie ervan?”

Nu waren de blikken in de ogen veranderd. Geïnteresseerde ogen, humoristische ogen, bewonderende ogen, verstoorde ogen maar nu waren allen aanwezig en alert.

“Wat ben ik blij dat je dat voorstelt, ik was helemaal afgedwaald en had geen idee waar je het over had.” zei Mieke. Ze gingen verzitten, verplaatsten de stoelen zodat er een kring ontstond en Sandra vertelde over haar loopbaan, haar gezin en over haar passies. Vanzelf begonnen de anderen ook te praten en er ontstond een open prettige sfeer.

Het kan zo simpel zijn. We hoeven niets te bewijzen, niets op te houden, vast te houden of te doen alsof.

Van daaruit ontstaat echt contact van hart tot hart.

Marja Ruijterman is sinds 1993 trainer en coach. Zij schreef het boek 'gedachtenkracht' - *Verhalen voor trainers, coaches en 'normale' mensen*. Ook verschenen er columns van Marja in het Financieel Dagblad.

Voor meer informatie over Marja Ruijterman zie www.marjaruijterman.nl.